

В. І. Ляшенко,
доктор економічних наук,

І. Ю. Підоричева,
кандидат економічних наук,
Інститут економіки промисловості НАН України, м. Київ

РЕГІОНАЛЬНІ НАУКОВІ ЦЕНТРИ НАН УКРАЇНИ ТА МОН УКРАЇНИ ЯК ЯДРО РОЗБУДОВИ РЕГІОНАЛЬНИХ ІННОВАЦІЙНИХ СИСТЕМ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Постановка проблеми. Україна отримала у спадок від радянського минулого значний науковий потенціал, але зберегти та ефективно використати його так і не змогла. Упродовж років незалежності спостерігається негативна тенденція скорочення кількості наукових організацій, так само, як і зниження чисельності наукових кадрів. Так, кількість організацій, які виконують наукові дослідження й

розробки протягом 1991-2015 рр. зменшилась на 366 од. або на 27,2%, а чисельність науковців скоротилась на 249,2 тис. осіб або на 79,6% [1]. У середньому за 2005-2015 рр. чисельність дослідників¹ становила 1026 осіб на 1 млн населення, що у 4-7 разів менше, ніж у країнах-лідерах інноваційного розвитку Європейського Союзу, та у 2-3 рази, ніж, скажімо, у Польщі, Словаччині чи Литві (рис. 1).

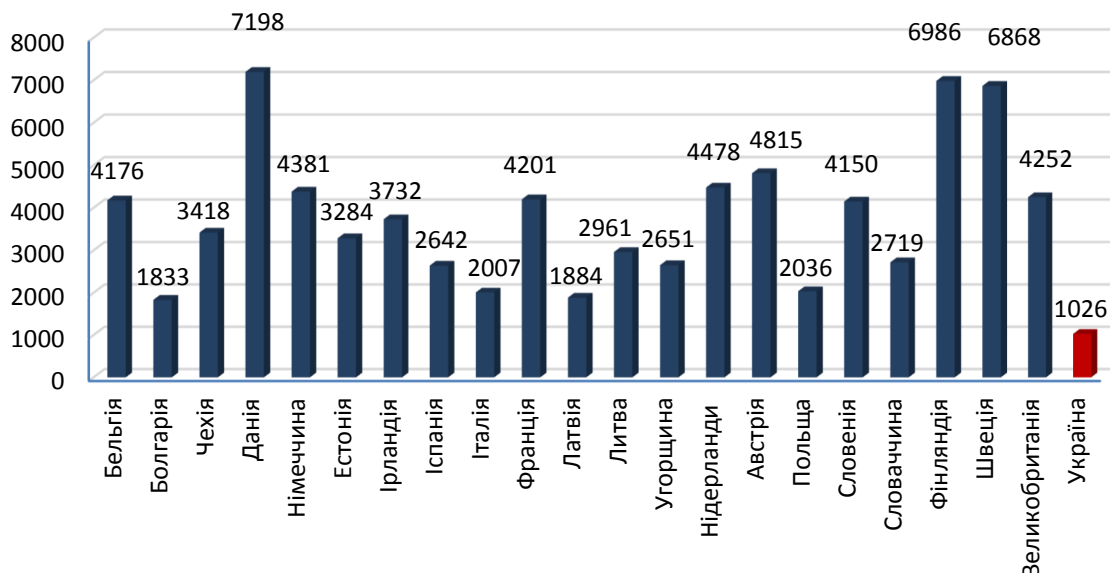

Рис. 1. Чисельність дослідників (штатних працівників), зайнятих у сфері досліджень й розробок на 1 млн населення (середньозважений показник за 2005-2015 рр.) *

* Побудовано за: World Development Indicators: Science and technology [online resource] / Available at: <http://wdi.worldbank.org/table/5.13>.

Така тривала негативна динаміка не відповідає загальносвітовим трендам. Значні геополітичні, соціально-економічні та екологічні зміни, які відбувались у світі протягом останніх років, навпаки, призвели до посилення ролі науки та людського капіталу в багатьох регіонах. За даними ЮНЕСКО, науковими дослідженнями й розробками у світі (станом на 2013 р.) займались близько 7,8 млн дослідників,

тобто на 21,2% більше, ніж у передкризовому 2007 р. [4, с. 32].

Для максимально повного задіяння наукового потенціалу, яким ще володіє Україна, та його подальшого розвитку державі потрібно сконцентрувати особливу увагу на зміцненні зв'язків між складовими національної інноваційної системи.

¹ До категорії "дослідники" відносяться наукові та інженерно-технічні працівники, які професійно займаються науковими дослідженнями й розробками і безпосередньо беруть участь у створенні нових знань, продуктів, процесів, методів та систем, а також адміністративно-управлінський персонал, що здійснює безпосереднє керівництво дослідницьким процесом (див.: [2; 3, с. 249]).

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Вперше поняття національної інноваційної системи використав К. Фрімен у праці «Technology Policy and Economic Performance: Lessons from Japan» [5]. У цій роботі він описав елементи японської інноваційної системи, які забезпечили країні стрімкий технологічний та економічний розвиток у післявоєнний період. Ідеї К. Фрімена були розвинуті у працях Р. Нельсона [6], Б.-О. Лундвалла [7], П. Пателя, К. Павіта, С. Меткалфа [8] та інших зарубіжних дослідників.

Проблематика та особливості протікання інноваційних процесів на регіональному рівні висвітлені у працях Ф. Кука, М. Андерссона, Ч. Карлссона, Д. Долоре, С. Парто, Б. Асхайма, А. Ізаксена. Вчені роблять наголос на важливості регіонального рівня у формуванні ефективних взаємозв'язків між учасниками інноваційного процесу: в регіонах зосереджено процес створення нових знань та існує відповідна інфраструктура їх подальшого поширення і застосування [9-12].

В Україні, крім Інституту економіки промисловості НАН України [13-15], теоретико-практичним аспектам проблем формування інноваційно-орієнтованої економіки, у тому числі регіональних інноваційних систем [16; 17], присвячено дослідження, виконані в Інституті регіональних досліджень імені М.І. Долишнього НАН України, Інституті економіки і прогнозування НАН України, Інституті досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України.

Так, у монографії [18] висвітлюються процеси становлення регіональних інноваційних екосистем України в умовах євроінтеграційних викликів. Оцінювання стану формування технологічного потенціалу регіонів та ідентифікація детермінант його реалізації у контексті розбудови регіональних інноваційних систем України представлена у монографії [19]. У збірнику науково-аналітичних матеріалів [20] розглянуто досвід розвинених країн у розвитку регіональних інноваційних систем та можливості його імплементації до українських реалій.

Проте, незважаючи на важливість інноваційного вектору трансформацій у забезпеченні стійкого розвитку регіонів, теоретичні та практичні проблеми ефективного формування РІС залишаються недостатньо дослідженими. Фундаментальні засади розвитку РІС багато в чому запозичені з концепції національних інноваційних систем – вони вибудовуються за тими ж принципами, що і національні, мають у своєму складі аналогічні підсистеми та схожий характер взаємозв'язків.

Разом із тим у багатьох країнах економічні та соціальні умови розвитку регіонів є неоднорідними та істотно розрізняються. Територіальна неоднорідність визначається нерівномірним розподілом капіталу, людських і матеріальних ресурсів. Кожен ре-

гіон відрізняється своїм унікальним набором факторів і ресурсів, конкурентних переваг і слабких місць, які разом створюють специфічні умови їх розвитку. Світова фінансова криза 2008-2009 рр. ще більше загострила проблему диспропорційності регіонального розвитку. Такі умови вимагають застосування диференційованих заходів щодо розвитку інноваційних систем регіонів різних типів, залежно від їх спеціалізації, конкурентних переваг, інноваційного потенціалу тощо.

Метою дослідження є обґрунтування підходу до формування взаємопов'язаних регіональних інноваційних систем України навколо удосконаленої мережі регіональних наукових центрів НАН України та МОН України.

Виклад основного матеріалу. Інноваційний процес на сучасному етапі не протікає в одному напрямку від знань до інновацій, він заснований на складній системі взаємозв'язків між його учасниками з різними функціями і можливостями, які постійно обмінюються знаннями, розподіляють і використовують їх для того, щоб виробляти нові або суттєво удосконалені продукти (товари та послуги), технології, процеси. Ефективність інноваційного процесу багато в чому залежить від інтенсивності та якості цих взаємозв'язків.

Однією з помітних тенденцій у розвитку інноваційних процесів є посилення ролі регіональних факторів. Інноваційними процесами стає все складніше управляти на державному рівні. Ланцюжки створення доданої вартості розриваються, окремі його елементи розміщуються там, де знаходяться локальні конкурентні переваги. Природною економічною зоною стає регіон і навіть місто.

Це явище сучасної економіки призвело до перерозподілу повноважень між різними рівнями влади та підвищило значущість регіональної/місцевої компоненти в державній інноваційній політиці. Цілком логічно, що за таких обставин регіональна/місцева влада повинна створювати необхідні умови та інститути, які зроблять регіон/місто привабливим для інвестицій та дозволять утримувати на своїй території зарубіжні компанії.

В Україні в умовах триваючої реформи децентралізації влади стоїть завдання формування збалансованої моделі просторового розвитку на основі наявного інтелектуального, промислового, природного потенціалу, створення регіональних точок зростання, конкурентоспроможності та модернізації. Кожному регіону необхідно посилювати свою інноваційну спрямованість, виявляти та підтримувати конкурентні переваги, стимулювати створення та просування конкурентоспроможних продуктів і послуг, підвищувати ефективність взаємозв'язків з державними органами влади. Тому у фокусі дослідження природним чином опиняються проблеми, пов'язані з ефективним формуванням регіональних

інноваційних систем (РІС) як органічних складових національної інноваційної системи.

Беручи за основу підхід, наведений у [21], основні складові інноваційної системи згруповано у три групи (блоки).

До першої групи віднесено **чотири підсистеми інноваційної системи**, які виконують різні функції:

людський капітал (освіта та навчання, підвищення кваліфікації кадрів – функція освітніх установ);

науковий потенціал (наукові дослідження й розробки – функція науково-дослідних інститутів, університетів та інших організацій, які генерують нові знання);

інноваційний потенціал (радикальні/базисні та покращуючі/доповнюючі інновації – функція інноваційних підприємств, які займаються дослідженнями й розробками, втілюють їх у нових технологіях, процесах, продуктах та виводять на ринок);

потенціал освоєння інновацій (полягає у здатності підприємств визначати цінність світових наукових досягнень та інновацій (продуктових, процесових, маркетингових, організаційних) та використовувати їх для удосконалення виробничого процесу, оновлення продукції, технологій, організаційної діяльності тощо; до цієї підсистеми також віднесено потенціал освоєння інновацій *кінцевими споживачами та користувачами*.

Друга група охоплює **зв'язки між цими підсистемами**, які дозволяють підтримувати взаємодію, партнерські відносини та зворотній зв'язок між ними для забезпечення ефективності інноваційної системи.

Нарешті, до третього блоку віднесено **уряд**, який відіграє важливу роль у розробленні політики та створенні сприятливих умов для розвитку сфер (освіта, наука, промисловість, фінанси, інвестиції та інші), що впливають на здатність організацій/підприємств здійснювати інноваційну діяльність.

Перевагою наведеного триблокового групування складових інноваційної системи є можливість провести відмінність між інструментами, які спрямовані на: 1) зміцнення підсистем інноваційної системи; 2) розбудову зв'язків між різними підсистемами; 3) покращення умов підтримки та стимулювання інновацій. Разом узяті ці інструменти дозволять реалізувати системний підхід до формування більш взаємопов'язаної національної інноваційної системи (рис. 2).

Формування регіональних інноваційних систем в Україні пропонується здійснювати **навколо регіональних наукових центрів НАН України та МОН України** (далі – наукові центри), статус яких закріплений в Законі України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

Так, відповідно до ст. 25 цього закону, регіональні наукові центри створюються НАН України

спільно з центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, за погодженням з відповідними місцевими органами виконавчої влади «з метою підвищення ролі науки в розробленні та реалізації ефективної регіональної політики, її орієнтації на поєднання загальнодержавних і регіональних інтересів, наукове забезпечення розв'язання актуальних проблем соціально-економічного розвитку регіонів» [22].

В Україні створено шість наукових центрів, які охоплюють декілька областей (рис. 3). Ареали їх дії загалом співпадають з межами економічних районів, які сформувались, виходячи з адміністративно-територіального поділу України з урахуванням етнічних та історичних особливостей областей, розміщення продуктивних сил і територіального поділу праці.

Проте, шість територіальних одиниць України – Вінницька, Житомирська, Черкаська, Чернігівська, Київська області та м. Київ – не увійшли до ареалу жодного наукового центру. Тобто весь цей час на їх території не виконувалась одна з базових функцій управління науково-технічною та інноваційною діяльністю – функція координації, яка полягає в погодженні, гармонізації та упорядкуванні дій між різними організаціями та учасниками процесу створення, використання та впровадження нових знань з метою уникнення дублювання та неув'язок і досягнення максимального результату при оптимальних строках і витратах.

Крім того, Західний науковий центр, до якого увійшли 8 областей, штучно з'єднав Карпатський та Північно-Західний економічні райони та розірвав Подільський економічний район, дві області якого (Тернопільська і Хмельницька) увійшли до складу наукового центру, а третя (Вінницька) так і залишилась поза його межами. Причому та ж сама Хмельницька область, хоча й включена до складу наукового центру, де факто залишається осторонь його науково-координаційної діяльності, оскільки ані історично, ані політично, ані культурно не вписується в Галичину.

Для того, щоб наукові центри могли ефективно виконувати повноваження, якими наділив їх закон, та відігравати провідну координаційну роль у науково-технічному та інноваційному розвитку країни доцільно у Вінницькій, Хмельницькій, Житомирській, Київській, Черкаській, Чернігівській областях створити два регіональних наукових центри, використовуючи їх потужну наукову та освітню базу. Житомирську, Київську, Черкаську, Чернігівську області пропонується об'єднати під егідою **Поліського наукового центру НАН України та МОН України**; Вінницьку та Хмельницьку області – під егідою **Подільського наукового центру НАН України та МОН України** (рис. 4).

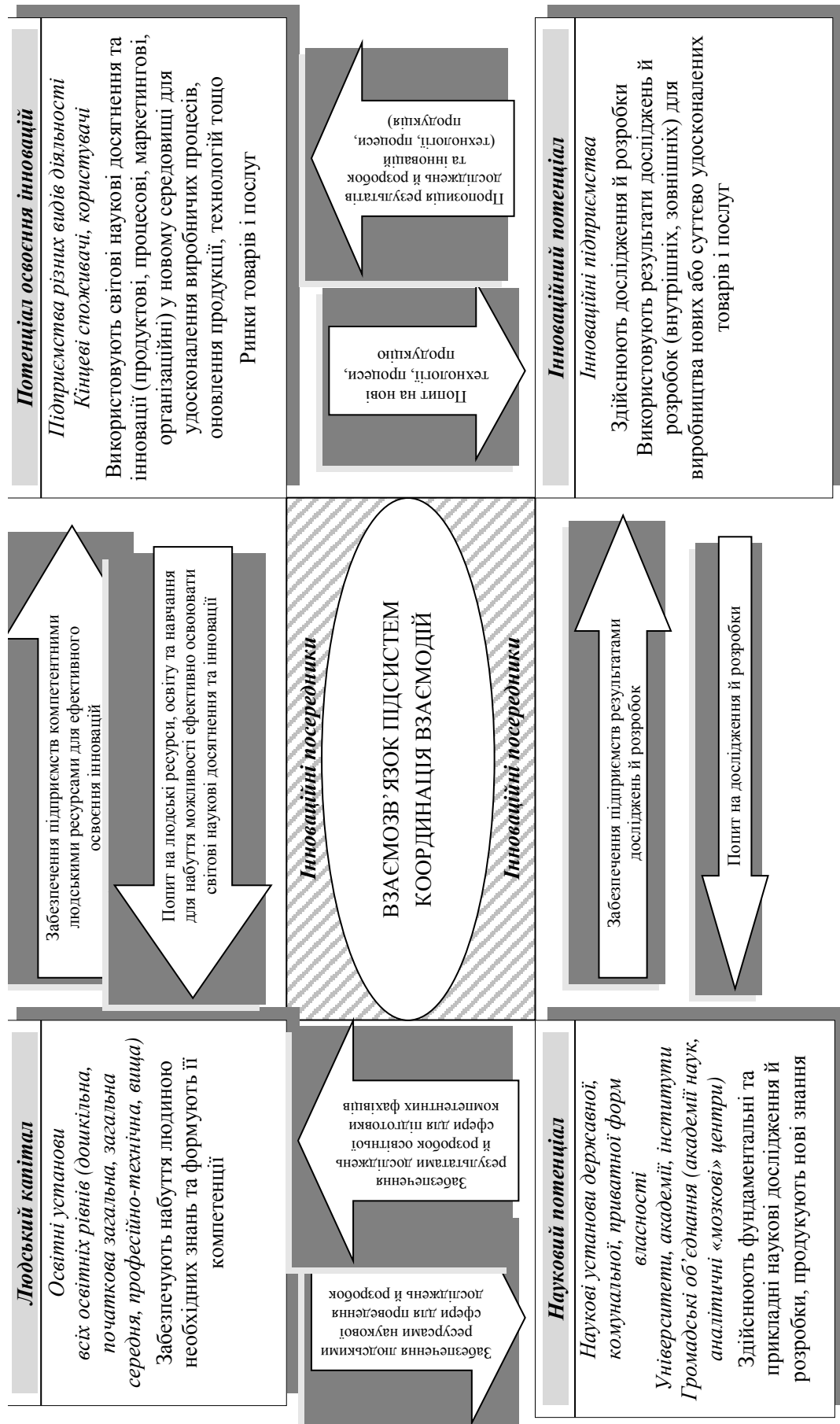

Рис. 2. Підсистеми інноваційної системи та їх взаємозв'язки *

* Побудовано авторами.

Рис. 3. Наукові центри НАН України та МОН України *

* Джерело: Наукові центри НАН України та МОН України / Головний портал НАН України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www1.nas.gov.ua/rsc/all/Pages/default.aspx>

Рис. 4. Наукові центри України

1 – Західний НЦ НАН України та МОН України; 2а (пропонується) – Поліський НЦ НАН України та МОН України; 2б (пропонується) – Подільський НЦ НАН України та МОН України; 3 – Північно-Східний НЦ НАН України та МОН України; 4 – Південний НЦ НАН України та МОН України; 5 – Придніпровський НЦ НАН України та МОН України; 6 – Донецький НЦ НАН України та МОН України; 7 – Кримський НЦ НАН України та МОН України *

* Побудовано авторами.

Основу наукових центрів можуть скласти наукові інститути Національної академії аграрних наук (НААН) України, вищі навчальні заклади МОН України, наукові та освітні установи, підпорядковані іншим міністерствам і відомствам України.

До складу Поліського наукового центру НАН України та МОН України могли б увійти:

у Житомирській області – Інститут сільського господарства Полісся НААН України; Житомирський державний технологічний університет МОН України, Житомирський державний університет імені І. Франка МОН України, Житомирський національний агроекологічний університет;

у Київській області – Національний науковий центр «Інститут землеробства НААН України», Національний науковий центр «Інститут механізації та електрифікації сільського господарства», Інститут картоплярства НААН України, Інститут садівництва НААН України, Миронівський інститут пшениці імені В. М. Ремесла НААН України, Інститут розведення і генетики тварин імені М.В. Зубця НААН України; Білоцерківський національний аграрний університет, Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Г. Сковороди МОН України;

у Черкаській області – Інститут помології імені Л. П. Симиренка НААН; Уманський національний університет садівництва, Черкаський національний університет імені Б. Хмельницького МОН України, Черкаський державний технологічний університет МОН України;

у Чернігівській області – Інститут сільськогосподарської мікробіології та агропромислового виробництва НААН України; Чернігівський національний технологічний університет МОН України, Ніжинський державний університет імені М. Гоголя МОН України, Ніжинський агротехнічний інститут Національного університету біоресурсів і природокористування України.

Основу Подільського НЦ НАН України і МОН України можуть скласти:

у Вінницькій області – Інститут кормів та сільського господарства Поділля НААН України; Вінницький національний аграрний університет, Вінницький національний технічний університет МОН України, Донецький національний університет імені В. Стуса МОН України (переміщений з тимчасово окупованої території вищого навчального закладу);

у Хмельницькій області – Хмельницький національний університет МОН України, Кам'янець-Подільський національний університет імені І. Огієнка МОН України, Подільський державний аграрно-технічний університет.

Для надання науковим центрам статусу подвійного підпорядкування – НАН України та МОН України – пропонується створити **філії наукових інститутів НАН України при вищих навчальних**

зкладах МОН України цих областей, а також кафедри (факультети) цільової підготовки кадрів, спільні лабораторії й науково-методичні центри. Право наукових установ створювати спільно з університетами, академіями та інститутами спільні науково-освітні структури закріплено у ст. 7 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

Такі спільні науково-освітні структури мають ряд переваг:

по-перше, враховують національну модель функціонування академічних наукових установ і вищих навчальних закладів;

по-друге, є менш витратними, порівняно з розвитком наукової складової окремого університету, академії, інституту – завдяки поєднанню досвіду і ресурсів вони дають змогу ефективно використовувати потенціал наукових установ і вищих навчальних закладів, уникати дублювання та фрагментації їх функцій, виключаючи при цьому необхідність здійснення значних фінансових вкладень;

по-третє, сприяють посиленню наукової компоненти навчального процесу, формуванню потужної дослідницької бази вищих навчальних закладів, заохоченню студентів до наукової роботи, що, зрештою, дозволить поступово підвищувати якість освіти та конкурентоспроможність установ, вирішувати важливу проблему невідповідності знань і навичок фахівців потребам підприємств і організацій, яка негативно впливає на можливості зайнятості населення, особливо молоді.

Висновки. Втілення пропозиції щодо створення Поліського та Подільського наукових центрів НАН України та МОН України залежить, насамперед, від зацікавленості сторін (органів влади, наукових організацій і вищих навчальних закладів), організаторських здібностей керівників установ, оскільки науковий та освітній потенціал областей є цілком достатнім для реалізації такої ініціативи.

В умовах реформи децентралізації влади удосконалення мережі наукових центрів має принципове значення. Наукові центри могли б стати потужним механізмом міжвідомчої координації зв'язків між підсистемами регіональних інноваційних систем. Це дозволило б підвищити роль науки у розвитку РІС, забезпечити їх більшу взаємопов'язаність і дієвість, поєднати державні та регіональні інтереси щодо забезпечення стійкого економічного розвитку країни. Для цього наукові центри необхідно наділити відповідними повноваженнями та закріпити в Законі України «Про наукову і науково-технічну діяльність».

Ця пропозиція адресована Верховній Раді України, центральному органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері наукової та науково-технічної діяльності, місцевим органам виконавчої влади та широкому колу зацікавлених сторін.

Література

1. **Наукові** кадри та кількість організацій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. 2. **About** the data: 5.13 Science and technology [Electronic resource]. – Mode of access: <http://wdi.worldbank.org/table/5.13>. 3. **Наукова** та інноваційна діяльність України: Стат. зб. / Державна служба статистики України. – Київ, 2015. – 255 с. 4. **UNESCO** Science Report: towards 2030 [Electronic resource]. – Mode of access: <http://en.unesco.org/USR-contents>. 5. **Freeman Ch.** Technology Policy and Economic Performance: Lessons from Japan / Christopher Freeman. – London: Pinter Pub Ltd, 1987. – 155 p. 6. **Nelson Richard R.** National Innovation Systems: a comparative analysis. – New York : Oxford University Press, 1993. – 525 p. 7. **Lundvall B.-A.** National systems of innovation: towards a theory of innovation and interactive learning / B.-A. Lundvall. – London: Pinter Pub Ltd, 1992. – 342 p. 8. **National** Innovation Systems [Electronic resource] // Organization for economic cooperation and development, 1997. – 48 p. – Mode of access: <http://www.oecd.org/mena/47563588.pdf>. 9. **Cooke P.** Strategies for regional innovation systems: learning transfer and applications / P. Cooke [Electronic resource] // Centre for advanced Studies cardiff university (Prepared for UNIDO World Industrial Development Report). – 2001. – 35 p. – Mode of access: http://www.paca-online.org/cop/docs/P_Cooke_Strategies_for_regional_innovation_systems.pdf. 10. **Andersson M.** Regional Innovation Systems in Small & Medium-Sized Regions: A Critical Review & Assessment [Electronic resource] / Andersson Martin, Karlsson Charlie. – – Mode of access: <http://www.infra.kth.se/cesis/documents/WP10.pdf>. 11. **Doloreux D.** Regional Innovation Systems: A Critical Review [Electronic resource] / Doloreux David, Parto Saeed // International Journal of Innovation Management. – 2003. – № 7. – Mode of access: <http://www.urenio.org/metaforesight/library/17.pdf>. 12. **Asheim B.T.** Location, agglomeration and innovation: towards regional innovation system in Norway? [Electronic resource] / B.T. Asheim, A. Isaksen. – Oslo: STEP group, 1996. – 64 p. – Mode of access: <http://www.nifu.no/files/2012/11/STEPrapport13-1996.pdf>. 13. **Амоша О.І.** Удосконалення системи управління інноваціями як умова прискорення структурних реформ в Україні / О.І. Амоша, А.І. Землянкін, І.Ю. Підоричева // Економіка України. – 2015. – № 9. – С. 49-65. 14. **Перший** етап модернізації економіки України: досвід та проблеми: моногр. [Електронний ресурс] / О.М. Алімов, О.І. Амоша, Л.М. Кузьменко, М.О. Солдак, Л.І. Тараш та ін.; за заг. ред. В.І. Ляшенка; ІЕП НАН України, КПУ. – Запоріжжя: КПУ, 2014. – С. 13-30. – Режим доступу: <http://www.twirpx.com/file/1449252/>. 15. **Кацура С.Н.** Исследование тенденций развития научно-технического потенциала Украины / С.Н. Кацура, Н.А. Лепихова, В.И. Ляшенко // Вісник економічної науки України. – 2014. – №2. – С. 31-38. 16. **Підоричева І.Ю.** Актуальні питання розвитку національних і регіональних інноваційних систем / І.Ю. Підоричева // Наука та інновації. – 2015. – Т. 11. – № 2. – С. 20-30. 17. **Іванов С.В.** Про створення Подільського наукового центру НАН та МОН України як ядра регіональної інноваційної системи в умовах децентралізації / С.В. Іванов, В.І. Ляшенко // Проблеми та перспективи розвитку інноваційної діяльності в Україні: матеріали X Міжнар. бізнес-форуму (Київ, 21 бер. 2017 р.). – К.: КНТЕУ, 2017. – С. 75-76. 18. **Давимука С. А.** Регіональні інноваційні екосистеми: напрями розбудови в умовах європейської інтеграції: монографія / С.А. Давимука, Л.І. Федулова. – Львів: ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долишнього НАН України», 2016. – 464 с. 19. **Регіональні** інноваційні системи України: стан формування та розвитку в умовах інтеграційних процесів: монографія / за ред. Л.І. Федулової; НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозув. НАН України». – К., 2013. – 724 с. 20. **Регіональні** інноваційні системи: досвід розвинених країн і перспективи його використання в Україні: збірник інформаційно-аналітичних матеріалів / за ред. Т.І. Євтухової, О.В. Красовської. – К.: ДП «КиївЦНТЕІ», 2012. – 254 с. 21. **Toolbox** for Promoting Innovation Systems [Electronic resource]. – Mode of access: <http://www.enterprise-development.org/wp-content/uploads/giz2014-0068en-promoting-innovation-systems.pdf>. 22. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 26.11.2015 р. № 848-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 3. – Ст. 25.
- Ляшенко В. І., Підоричева І. Ю. Регіональні наукові центри НАН України та МОН України як ядро розбудови регіональних інноваційних систем в умовах децентралізації**
- У статті наведено підхід до формування регіональних інноваційних систем України навколо мережі регіональних наукових центрів НАН України та МОН України в контексті децентралізації влади. Запропоновано удосконалити мережу наукових центрів шляхом створення Поліського і Подільського наукових центрів НАН України та МОН України для ефективного виконання ними законодавчо закріплених повноважень та набуття провідної координаційної ролі у науково-технічному та інноваційному розвитку країни. Для надання науковим центрам статусу подвійного підпорядкування пропонується створити філії наукових інститутів НАН України при вищих навчальних закладах МОН України та інші спільні науково-освітні структури.
- Ключові слова:* регіональний науковий центр НАН України та МОН України, інноваційна сис-

тема, підсистеми інноваційної системи, інноваційний процес, децентралізація влади.

Ляшенко В. І., Підоричева І. Ю. Региональные научные центры НАН Украины и МОН Украины как ядро развития региональных инновационных систем в условиях децентрализации

В статье приведен подход к формированию региональных инновационных систем Украины вокруг сети региональных научных центров НАН Украины и МОН Украины в условиях децентрализации власти. Предлагается усовершенствовать сеть научных центров путем создания Полесского и Подольского научных центров НАН Украины и МОН Украины для эффективного выполнения ими законодательно закрепленных полномочий и обретения ведущей координационной роли в научно-техническом и инновационном развитии страны. Для предоставления научным центрам статуса двойного подчинения предлагается создать филиалы научных институтов НАН Украины при высших учебных заведениях МОН Украины и другие совместные научно-образовательные структуры.

Ключевые слова: региональный научный центр НАН Украины и МОН Украины, инновационная система, подсистемы инновационной системы, инновационный процесс, децентрализация власти.

Lyashenko V. Pidorycheva I. Regional science centers under NAS and MES of Ukraine as the core of the development of regional innovation systems in the context of decentralization

The article provides an approach to the formation of regional innovation systems of Ukraine around the network of regional science centers under NAS and MES of Ukraine in a decentralized environment. To improve the network of science centers it is proposed to create the Polesky and Podolsky science centers under NAS and MES of Ukraine to effectively carrying out their legislative powers and achieving the leading coordinating role in the scientific, technical and innovative development of the country. To confer on the science centers the dual subordination status it is proposed to establish affiliates of scientific institutes of the NAS of Ukraine at universities of MES of Ukraine and other collaborative scientific and educational structures.

Keywords: regional science centers under NAS and MES of Ukraine, innovation system, subsystems of innovation system, innovation process, decentralization.

Стаття надійшла до редакції 21.03.2017

Прийнято до друку 22.03.2017